

Sygn. akt **VIII K 53/16**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 marca 2016 r.

Sąd Rejonowy dla Warszawy - Mokotowa w W. VIII Wydział Karny

w składzie

Przewodnicząca: **SSR Ilona Hareźlak-Murańska**

Protokolant: **Patrycja Luniewska**

przy udziale Prokuratora: -----

po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 30 marca 2016r.

sprawy **S. L. /L./** urodzonego (...) w Ż. syna W. i M. z domu D.

oskarżonego o to, że

w dniu 24 września 2014 r. w W., przy ul. (...) z mieszkania nr (...) dokonał kradzieży telefonu komórkowego marki iPhone o nr seryjnym (...), dwóch sztuk radia ze wzmacniaczem E. marki U., wzmacniacze K. marki U., radia (...) marki U., gramofonu marki U. oraz tabletu marki P. (...), o łącznej wartości strat 2739 zł, na szkodę A. G. ,

to jest o czyn z art. 278 § 1 k.k.

1. uznaje oskarżonego S. L. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego wyżej wyczerpującego ustawowe znamiona występku z art. 278 § 1 k.k. i za to na mocy art. 278 § 1 k.k. przy zastosowaniu art. 37a k.k. wymierza mu karę 8 (osiem) miesięcy ograniczenia wolności polegającej na obowiązku wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 (dwadzieścia) godzin w stosunku miesięcznym;
2. na mocy art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary zalicza oskarżonemu okres zatrzymania w sprawie od dnia 29 do 30 marca 2015r. przyjmując, że kara ograniczenia wolności została wykonana w ilości 4 (cztery) dni;
3. na podstawie art. 624 § 1 kpk zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych, którymi obciąża Skarb Państwa.

Sygn. akt VIII K 53/16

UZASADNIENIE

Na podstawie całokształtu materiału dowodowego ujawnionego w toku rozprawy głównej Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Wyrokiem zaocznym z powództwa Spółdzielni Mieszkaniowej (...) nad D., Sąd Rejonowy dla Warszawy – Mokotowa w W. z dnia 7.10.2013 roku sygn. akt XVI C 788/13 nakazał A. G. i T. G. opuszczenie i opróżnienie z rzeczy i osób lokalów mieszkalnego nr (...) przy ul. (...) w W..

Na skutek wniosku o wszczęcie egzekucji, w dniu 24.09.2014 roku ok. godz. 10.00 Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym dla Warszawy Pragi - Północ P. R. rozpoczął w ww. lokalu czynności eksmisyjne. W mieszkaniu nie było wówczas A. G. ani T. G.. Po przymusowym otwarciu lokalu wraz z komornikiem do lokalu weszli F. K. jako pełnomocnik wierzyciela, dwaj funkcjonariusze policji sierż. K. L. i sierż. A. K., administrator budynku M. G., a także M. K. (1)

i M. C.. W mieszkaniu byli także obecni M. K. (2) i S. L., którzy mieli zajmować się pakowaniem i przewożeniem przedmiotów. W lokalu znajdowało się wówczas bardzo wiele ruchomości należących do A. G., wśród nich były m.in. telefon komórkowy marki iPhone o nr seryjnym (...), dwie sztuki radia ze wzmacniaczem E. marki U., wzmacniacz K. marki U., radio (...) marki U., gramofon marki U. oraz tablet marki P. (...).

Po spisaniu przez komornika sądowego wszystkich przedmiotów i sporządzeniu z czynności protokołu, w tym dokumentacji fotograficznej, M. K. (2) i S. L. rozpoczęli pakowanie wszystkich przedmiotów w worki i wynoszenie do samochodów, którymi przewieziono je następnie do magazynu w miejscowości B. (...). Następnie po załadowaniu samochodu, S. L. pojechał do ww. magazynu, gdzie wypakowano przywiezione przez niego przedmioty. S. L. nie wypakował jednak wszystkich przywiezionych przedmiotów, dokonując kradzieży telefonu komórkowego marki iPhone o nr seryjnym (...), dwóch sztuk radia ze wzmacniaczem E. marki U., wzmacniacza K. marki U., radia (...) marki U., gramofonu marki U. oraz tabletu marki P. (...), które to przedmioty zabrał następnie do swojego domu. Ich wartość wyniosła 2739 zł.

S. L. ma obecnie 35 lat, jest kawalerem, ma na utrzymaniu 1 dziecko w wieku 5 lat, utrzymuje się z prac dorywczych jako kierowca, uzyskując dochód miesięczny w wysokości ok. 2500 zł.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o następujące dowody: wyjaśnienia oskarżonego S. L. (k. 132-133, 296-297, 341-342), zeznania świadka A. G. (k. 1-39, 42-46, 258-260), zeznania świadka F. K. (k. 48-49, 149-150), zeznania świadka P. R. (k. 52-53), zeznania świadka M. K. (2) (k. 60-61, 154-155, 275-276), zeznania świadka M. G. (k. 102-103), zeznania świadka K. L. (k. 104-105), zeznania świadka M. C. (k. 159-160), M. J. k. 126-127, zeznania świadka M. K. (1) (k. 314-315), protokół oględzin akt postępowania egzekucyjnego (k. 62-101), protokół zatrzymania osoby (k. 110), protokół przeszukania (k. 113-120), protokół oględzin (k. 170-171), protokół okazania (k. 173-174), protokół zatrzymania rzeczy (k. 299-301), protokół oględzin rzeczy (k. 318-319), protokół okazania (k. 320-321), opinię biegłego (k. 325-334), protokół oględzin rzeczy (k. 354-371), kartę karną (k. 378-380).

Przesłuchiwany w charakterze podejrzanego po raz pierwszy w dniu 30 marca 2015 roku (k. 132-133) oskarżony S. L. nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Wyjaśnił, że we wrześniu 2014 roku brał udział w czynnościach eksmisji w mieszkaniu nr (...) przy ul. (...) w W.. W czynnościach tych brali udział, oprócz komornika sądowego i dwóch funkcjonariuszy policji, także F. K. prowadzący firmę zajmującą się czynnościami eksmisyjnymi a także M. K. (1), M. K. (2) i 2 lub 3 osoby nieznane mu bliżej. Po otwarciu drzwi do mieszkania przez ślusarza, komornik rozpoczął czynności, dokonując opisu czynności znajdujących się w mieszkaniu. Opisane przedmioty były przez oskarżonego i innych mężczyzn pakowane i wynoszone z mieszkania. Czynności te trwały aż do następnego dnia. Po ich zakończeniu podszedł do niego jedno z mężczyzn zajmujących się pakowaniem i wynoszeniem przedmiotów, pracownik F. K. i zaproponował mu telefon m-ki I. (...). Oskarżony wziął powyższy telefon i korzystał z niego. Nie pytał o źródło jego pochodzenia.

Przesłuchiwany po raz kolejny w dniu 30 listopada 2015 r. (k. 296-297) S. L. przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Wyjaśnił, że pakowane w mieszkaniu przedmioty były następnie przenoszone do samochodów m.in. do samochodu oskarżonego a następnie przewożone do magazynu pod G.. Oskarżony przyjechał do magazynu ok. godz. 21.00-22.00, po czym rzeczy z jego samochodu zostały wyniesione przez pracowników do magazynu. Po czym oskarżony odjechał. S. L. przyznał, że zatrzymał przedmioty wymienione w zarzucie i zabrał je do domu. Wyjaśnił, że zmusiła go do tego sytuacja życiowa. Przedmioty te, jak wyjaśnił dalej, leżały następnie w jego domu bezużytecznie ponieważ były uszkodzone, a oskarżony używał jedynie telefonu m-ki I. (...). Oskarżony zaprzeczył by dokonał kradzieży innych przedmiotów z mieszkania pokrzywdzonego. Wyraził chęć dobrowolnego poddania się karze.

Przesłuchiwany następnie w dniu 22 grudnia 2015 roku (k. 341-342) S. L. ponownie przyznał się do zarzucanego mu czynu, podtrzymał wyjaśnienia złożone w dniu 30 listopada 2015 roku. Podał, że wszystko co ukradł zostało już zwrócone, wyraził także skruchę z powodu dokonanej kradzieży. Złożył także w trybie art. 335 k.p.k. wniosek o wydanie wyroku skazującego bez przeprowadzania rozprawy i wymierzenie mu kary 8 miesięcy ograniczenia wolności

z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej kontrolowej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 godzin w stosunku miesięcznym.

Sąd zważył, co następuje:

Wyjaśnienia i oświadczenie oskarżonego S. L., w którym przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu, wespół z pozostałymi dowodami ujawnionymi na rozprawie, Sąd ocenił w oparciu o reguły art. 7 k.p.k., zgodnie z którymi, Sąd ocenia dowody swobodnie z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania, jak i wskazań wiedzy oraz doświadczenia życiowego. Tym samym za niewiarygodne uznać należy jego pierwsze wyjaśnienia, w których zaprzeczył, by dopuścił się popełnienia występku kradzieży.

W ocenie Sądu, analiza ustalonego wyżej stanu faktycznego uprawnia w sposób niebudzący jakichkolwiek wątpliwości do przyjęcia, że oskarżony jest sprawcą przypisanego mu czynu, a jego wina w tym zakresie jest niekwestionowana. Materiał dowodowy jest przekonujący i jednoznacznie wskazujący, że oskarżony dopuścił się popełnienia przestępstwa z art. 278 § 1 k.k.

Okoliczności przebiegu czynności eksmisyjnych w dniu 24 września 2014 r. w mieszkaniu nr (...) przy ul. (...) w W. prowadzonych przez Komornika Sądowego P. R. nie budziły wątpliwości i zostały ustalone przez Sąd na podstawie protokołu oględzin akt postępowania egzekucyjnego (k. 62-101) jak też wyjaśnień oskarżonego i zeznań świadków uczestniczących w czynnościach eksmisyjnych. Obecność oskarżonego w ww. lokalu została potwierdzona przez osoby biorące udział w czynnościach eksmisyjnych m.in. F. K. i M. K. (2). Z ich zeznań wynikało, że po dokonaniu przez komornika opisu przedmiotów znajdujących się w lokalu, oskarżony brał udział w ich pakowaniu a następnie przewiózł je do magazynu. Okoliczności wykonanej w dniu 24 września 2014 roku eksmisji i udział w nich oskarżonego zostały szczegółowo opisane w zeznaniach F. K. (k. 48-49, 149-150), P. R. (k. 52-53), M. K. (2) (k. 60-61, 154-155, 275-276), M. G. (k. 102-103), K. L. k. 104-105), M. K. (1) (k. 314-315). Zeznania tych świadków jako logiczne, spójne i korespondujące ze sobą, uznać należało za wiarygodne w całości. Z materiału powyższego wynikało, że po spakowaniu części rzeczy i przeniesieniu ich do samochodu, oskarżony przewiózł je do magazynu w miejscowości B. (...). Okoliczność ta, wynikała tak z wyjaśnień oskarżonego jak i zeznań M. K. (2).

Okoliczność, że w dniu 24 września 2014 roku doszło do kradzieży należących do pokrzywdzonego przedmiotów w postaci telefonu komórkowego marki iPhone o ww. numerze seryjnym, dwóch sztuk radia ze wzmacniaczem E. marki U., wzmacniacza K. marki U., radia (...) marki U., gramofonu marki U. oraz tabletu marki P. (...), o łącznej wartości strat 2739 zł na szkodę A. G. wynika wprost z zeznań pokrzywdzonego (k. 1-39, 42-46, 258-260), który w sposób szczegółowy opisał skradzione mu ww. przedmioty. W tym miejscu należy podkreślić, że przedmiotem osądu w niniejszej sprawie była kradzież jedynie ww. przedmiotów opisanych w zarzucie a należących do pokrzywdzonego. Do odrębnego postępowania zostały bowiem wyłączone materiały w sprawie kradzieży na szkodę A. G. innych opisanych przez niego w zawiadomieniu o przestępstwie przedmiotów.

Protokół przeszukania (k. 113-120), protokół oględzin k. 170-171, protokół okazania (k. 173-174), wespół z zeznaniami pokrzywdzonego i wyjaśnieniami oskarżonego, który przyznał się do winy, prowadzą do wniosku, że telefon marki iPhone o nr seryjnym (...) znaleziony przy oskarżonym w dniu 29.03.2015 r. stanowił własność A. G.. Za w pełni wiarygodne Sąd uznał także zeznania świadka M. J. (k. 126-127), który dokonywał kontroli osobistej oskarżonego ujawniając, skradziony przez niego telefon, należący do pokrzywdzonego. Zeznania tego świadka są w pełni miarodajne. Świadek jest osobą obcą dla oskarżonego i nie miał żadnego interesu w tym, aby bezpodstawnie go obciążać, zeznając w sposób dla niego niekorzystny. Nadto jego zeznania są relacją z ustaleń poczynionych w związku z wykonywaniem swoich obowiązków służbowych jako funkcjonariusza Policji

Także przedmioty zatrzymane w dniu 30 listopada 2015 roku (protokół zatrzymania k. 299-301 i protokół oględzin k. 318-319) stanowiły niewątpliwie własność pokrzywdzonego (protokół okazania k. 320-321). Wartość powyższych przedmiotów została ustalona na podstawie opinii biegłego sądowego A. P. (k. 325-334) na kwotę łączną 1070 zł.

W ocenie Sądu opinia biegłego zawiera precyzyjne i logiczne uzasadnienie wyceny przedmiotów, jest jasna i zrozumiała, a sposób jego rozumowania i wnioski przez niego wyciągnięte są logiczne i przejrzyste. Opinia została sporządzona przez biegłego sądowego z listy Prezesa Sądu Okręgowego w Warszawie, który jest osobą niezainteresowaną w korzystnym rozstrzygnięciu sprawy na rzecz którejkolwiek ze stron postępowania, stąd Sąd nie odmówił jej wartości dowodowej.

Za nieprzydatne dla ustalenia stanu faktycznego Sąd uznał zeznania świadka T. C. (k. 58-59), E. L. (k. 164), J. K. (k. 335-336, 351-352), którzy nie posiadali żadnej wiedzy w zakresie popełnionego przez oskarżonego czynu.

Autentyczność i rzetelność sporządzenia zgromadzonych w sprawie pozostałych dowodów nieosobowych takich jak: protokół oględzin akt postępowania egzekucyjnego (k. 62-101), protokół zatrzymania osoby (k. 110), protokół przeszukania (k. 113-120), protokół oględzin (k. 170-171), protokół okazania (k. 173-174), protokół zatrzymania rzeczy (k. 299-301), protokół oględzin rzeczy (k. 318-319), protokół okazania (k. 320-321), opinia biegłego (k. 325-334), protokół oględzin rzeczy (k. 354-371), karta karna (k. 378-380), nie były przedmiotem zarzutów stron, a także nie wzbudziły wątpliwości Sądu. Z tych względów Sąd nie odmówił wskazanym dowodom nieosobowym wiarygodności i mocy dowodowej.

Analizując tak ustalony stan faktyczny, w świetle poczynionej oceny dowodów, Sąd doszedł do przekonania, że zachowanie oskarżonego wypełniło znamiona występkę z art. 278 § 1 k.k.

Na podstawie powyższych ustaleń, Sąd uznał, iż w świetle wyjaśnień oskarżonego okoliczności popełnienia przestępstwa i wina nie budzą wątpliwości, a postawa oskarżonego wskazuje, że cele postępowania zostaną osiągnięte i uwzględnili zgodnie z art. 335 § 1 k.p.k., wniosek Prokuratora o wydanie wyroku skazującego.

Przestępstwo określone w art. 278 § 1 k.k. polega na zaborze cudzej rzeczy ruchomej w celu przywłaszczenia. Przez zabór rozumieć należy bezprawne wyjęcie rzeczy spod władztwa osoby dotychczas nim władającej (jak właściciel, posiadacz lub osoba posiadająca do rzeczy inne prawa rzeczowe lub obligacyjne) i objęcie go we własne władanie przez sprawcę (zob. J. Bafia, K. Mioduski, M. Siewierski, Kodeks karny. Komentarz, Warszawa 1990, s. 253-254). Wyjęcie rzeczy ruchomej spod władztwa nastąpić musi wbrew woli osoby nim dysponującej. Przy przestępstwie kradzieży działanie sprawcy należy uznać za ukończone z chwilą, gdy sprawca „zawładnął rzeczą, objął ją w swoje posiadanie, bez względu na to, czy zdołał następnie zamiar rozporządzania tą rzeczą jako swoją urzeczywistnić czy też nie” (zob. wyrok SN, OSNPG 1985, z. 8, poz. 110). Kradzież jest przestępstwem materialnym. Do jego znamion należy skutek w postaci objęcia rzeczy wyjętej spod władztwa osoby uprawnionej we władanie sprawcy. Zgodnie z dominującą w polskiej doktrynie i orzecznictwie teorią zawładnięcia, skutek następuje w momencie zawładnięcia rzeczą przez sprawcę, tj. w chwili, gdy sprawca objął ją w swoje posiadanie. Dla zrealizowania znamienia skutku przestępstwa kradzieży muszą więc zostać przesądzone łącznie dwa elementy: po pierwsze – fakt pozbawienia przez sprawcę osoby uprawnionej władztwa nad rzeczą, po wtóre – objęcie tej rzeczy przez sprawcę we władanie. Przestępstwo określone w art. 278 k.k. należy do kategorii tzw. przestępstw kierunkowych. Ustawa wymaga, aby zachowanie sprawcy było ukierunkowane na określony cel, którym jest przywłaszczenie cudzej rzeczy ruchomej. Celem działania sprawcy musi być włączenie rzeczy do majątku sprawcy, objęcie jej w posiadanie lub postępowanie z nią jak z własną. Subiektywną cechą działania określonego w art. 278 § 1 k.k. jest zamiar przywłaszczenia, bez względu na to, jaka była pobudka działania sprawcy, np. chęć wzbogacenia się czy jakikolwiek inny motyw działania.

Zdaniem Sądu, oskarżony w dniu 24 września 2014 r. w W., przy ul. (...) z mieszkania nr (...) dokonał kradzieży telefonu komórkowego marki iPhone o nr seryjnym (...), dwóch sztuk radia ze wzmacniaczem E. marki U., wzmacniacza K. marki U., radia (...) marki U., gramofonu marki U. oraz tabletu marki P. (...), o łącznej wartości strat 2739 zł, na szkodę A. G.. Oskarżony działał w zamiarze bezpośrednim kierunkowym.

Jak wskazano powyżej, okoliczności popełnionego przez oskarżonego czynu i jego wina nie budzą wątpliwości, a popełnione przez niego przestępstwo są zagrożone karą pozbawienia wolności od 3 miesięcy do 5 lat.

Dokonując analizy strony podmiotowej czynu przypisanego oskarżonemu i cech samego S. L., jako jego sprawcy należy stwierdzić, że w chwili popełnienia czynu oskarżony był osobą dojrzałą życiowo, w pełni poczytalną, zdającą sobie sprawę z bezprawności swojego zachowania. Nie zachodziła żadna okoliczność wyłączająca bezprawność czynu bądź winę oskarżonego. Żaden z przeprowadzonych dowodów nie wskazuje, aby nie można było wymagać od oskarżonego zachowania zgodnego z prawem w tej konkretnej sytuacji. Sąd doszedł zatem do przekonania, że oskarżony dopuścił się zarzucanego mu aktem oskarżenia przestępstwa stanowiącego występki z art. 278 § 1 k.k.. Zarówno treść wyjaśnień oskarżonego jak i wszystkie okoliczności sprawy wskazują, zdaniem Sądu, jednoznacznie, że oskarżony działał z zamiarem bezpośrednim dokonania przestępstwa – obejmował swoją świadomością wszystkie znamiona czynu zabronionego i pomimo tego chciał popełnienia przestępstwa.

Uznając winę oskarżonego w zakresie popełnienia zarzucanego mu czynu, jak też uwzględniając treść wniosku złożonego na podstawie art. 335 § 1 k.p.k., Sąd wymierzył mu karę 8 miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 godzin w stosunku miesięcznym. Przy wymiarze kary, oprócz art. 278 § 1 k.k., Sąd kierował się przepisami art. 37a k.k.

Sąd mając na uwadze wiek oskarżonego, jego uprzednią karalność uznał, iż cele wychowawcze i prewencyjne wobec oskarżonego spełnić może orzeczenie wobec niego kary z uwzględnieniem dobrodziejstwa, jakie stwarza dyspozycja art. 37a k.k. Przepis ten rozciąga zasadę preferencji kar nieizolacyjnych na występki zagrożone karą pozbawienia wolności nieprzekraczającą 8 lat, do których zalicza się czyn z art. 278 § 1 k.k. W takich sprawach sąd może orzec zamiast kary pozbawienia wolności grzywnę lub karę ograniczenia wolności.

W ocenie Sądu, podobnie jak przywołane wyżej względy prewencji indywidualnej, tak również względy na społeczne oddziaływanie kary nie stoją na przeszkodzie orzeczeniu wobec oskarżonego kary ograniczenia wolności w miejsce kary pozbawienia wolności przewidzianej w dyspozycji art. 278 § 1 k.k.

Sąd uznał, iż wysokość orzeczonej kary 8 miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 godzin w stosunku miesięcznym uwzględnia dyrektywy wymiaru kary wynikające z art. 53 k.k., a w szczególności kara ta jest adekwatna do stopnia winy oskarżonego i społecznej szkodliwości zarzucanego mu czynu.

Sąd przy wymiarze kary uwzględnił stopień społecznej szkodliwości popełnionego przez oskarżonego przestępstwa, wyrażający się między innymi w braku szacunku dla cudzej własności oraz wziął pod uwagę sposób działania sprawcy. Za okoliczności obciążające Sąd uznał fakt, iż oskarżony dopuścił się przestępstwa działając z chęcią osiągnięcia korzyści majątkowej. Orzekając wobec oskarżonego karę w takim wymiarze Sąd baczyl na społeczne oddziaływanie kary i konieczność jej oddziaływania wychowawczego na oskarżonego. Zdaniem Sądu orzeczonej karę ograniczenia wolności wymierzona oskarżonemu spełni też swoje cele w zakresie prewencji indywidualnej i generalnej.

Stwierdzić należy, że zarówno stopień winy, jak i społeczna szkodowość czynu są niewysokie. Oskarżony działał z zamiarem bezpośrednim w celu osiągnięcia korzyści majątkowej. Okolicznością łagodzącą jest to, że oskarżony nie kwestionował swego sprawstwa i przyznał się do winy.

Zgodnie z treścią art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary ograniczenia wolności Sąd zaliczył oskarżonemu okres zatrzymania od 29 do 30 marca 2015 r. przyjmując, iż kara ograniczenia wolności została wykonana w ilości 4 dni.

Orzekając o kosztach postępowania, Sąd doszedł do przekonania, że wobec obecnej sytuacji materialnej oskarżonego, nadmiernie uciążliwym byłoby obciążanie S. L. kosztami niniejszego postępowania. Dlatego, Sąd kosztami na mocy art. 624 § 1 k.p.k. obciążył Skarb Państwa.